Ч. 170 Субота 31 липня (12 серпня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Въ справѣ будовы руского театру

оголошує комітетъ будовы вôдозву „до нашихъ красавиць“ и дає имъ справдѣ дуже гарну нагоду, потрудити ся для добра загального. Сподѣваемо ся, що нашѣ Русинки скористають зъ тои нагоды та докажуть, що якъ не въ однôмъ такъ и въ тôмъ напрямѣ можуть бôльше зробити, якъ мужчины.

Важне єсть становиско женщины на свѣтѣ. Она єсть другою половиною роду людского и ажь черезъ то добре чоловѣкови на свѣтѣ; она єсть помôчницею єго, въ єго трудахъ, въ єго боротьбѣ зъ недолею, въ єго прямованю до высшихъ цѣлей. Жена украшає и упримѣє житє мужеви, она вычитує зъ єго очей смутокъ и журбу, и розгонює єѣ своимъ любымъ усьмѣхомъ, своимъ солодкимъ поцѣлункомъ, приносить въ клопотахъ добру раду, злагоджує и успокоює бурливе єго серце, лагодить гнѣвъ и шорсткôсть дикого успособленя. Нѣхто не перечить, що она зарôвно якъ мужь способна до высокихъ идей, до геройскихъ чинôвъ и до патріотичного одушевленя та пожертвованя. Женщина образована а благородна скорше навѣть поймє и перейме ся высокою гадкою, якъ мужчина, а навѣть огрѣє и одушевить нею свого мужа. Примѣры великихъ чинôвъ, патріотичныхъ подвигôвъ, геройского посвяченя женщинъ подає намъ обильно исторія. Щасливый народъ, въ котрôмъ жиють женщины, одушевленѣ патріотизмомъ, бо они суть пôдоймою и понукою до патріотичныхъ дѣлъ и до зросту народа въ єго культурнôмъ розвою!

Въ нашихъ часахъ взнесла ся женщина-Русинка на высшій степень не лише образованя, але заразомъ и почутя до высокихъ дѣлъ патріотичныхъ. Збудило ся въ серци єѣ чувство народнои гордости, почутє высшихъ идей и цѣлей, она выступила зъ своєѣ вѣковои пасивнои ролѣ и бажає горячимъ серцемъ брати участь побôчь мужчины въ справахъ житя публичного. Тожь лучає ся теперь для неи справа, въ котрôй въ самъ разъ припадає для неи роля до дѣланя дуже красна и дуже успѣшна. Дорогѣ, достойнѣ и многоповажанѣ красавицѣ нашѣ! до Васъ передовсѣмъ звертає ся комітетъ будовы руского народного театру, займѣть ся щиро збиранємъ фондôвъ на ту многоважну цѣль и прямуйте одушевлено до осущеня дѣла, повного далекосягаючихъ а для насъ вельми спасеныхъ наслѣдкôвъ. Вы то зможете, Вы много бôльше зберете, якъ мужчины. Позавязуйте въ тôй цѣли товариства, уживайте кождои нагоды, чи то при забавѣ, чи при весѣляхъ и при всякихъ товарискихъ сходинахъ. Уряджуйте концерты, аматорскѣ выставы, забавы, вôдчиты, льотеріѣ, словомъ ужийте всякихъ можливыхъ чемныхъ способôвъ. Вашимъ краснымъ устамъ, Вашому любому поглядови нѣхто не опре ся и не вôдмовить датку на таку цѣль, якъ театръ. Розбуджайте и загрѣвайте духа патріотичного, щобы въ нашôмъ народѣ той духъ обнявъ и молодця и дряхлого старця, и высокого достойника и селянина пôдъ соломяною стрѣхою. Холоднокровныхъ и байдужихъ мужôвъ вашихъ, братôвъ, приятелѣвъ и знакомыхъ навчѣть любити народъ, а тогды сотворите велике дѣло! И здвигне ся храмъ нашъ величаво, стане святыня красныхъ штукъ, а насъ величати буде весь народъ теперь и въ будучности зъ рода въ рôдъ.

Передаємо долю нашого руского театру въ Вашѣ руки, дорогѣ красавицѣ нашѣ; докажѣть свѣтови, що руска женщина зарôвно чувствує патріотично, якъ чувствували въ старинѣ Грекинѣ и Римлянки, а въ новѣйшихъ часахъ благороднѣ Польки!

Комітетъ будовы руского театру просить датки надсилати або чеками черезъ щадницю почтову, або пôдъ адресою комітету у Львовѣ при ул. Вôрменьскôй ч. 2.

Зъ рускихъ товариствъ.

(Основанє товариства „Власна помôчь“ въ Городѣ).

Городъ — то мале сѣльце въ Косôвщинѣ, що числить заледви 290 душъ, а приналежне до експозитуры Москалѣвка. И та нечисленна громада задумала вызволитись вôдъ вызыску та лихвы и заложити у себе товариство самопомочи. А недавно здѣйстнили они свôй намѣръ.

Одного дня о 5-ôй годинѣ зъ полудня прибули мѣсцевый душпастырь о. Маркіянъ Шанковскій зъ Москалѣвки, В. Лушпиньскій и Н. Бачиньскій зъ Косова. По вôдправленю молебна въ церковци зôйшлои около 30 господарѣвъ до хаты Дмитра Шведюка и почались загальнѣ зборы пôдъ проводомъ вп. Лушпиньского. О. Шанковскій перечитавъ и основно пояснивъ статутъ, а потôмъ на вôзванє предсѣдателя вписало ся до товариства 27 членôвъ и зложили на-разѣ 32 зр. 37 кр., вчисляючи въ то и даръ п. Лушпиньского въ квотѣ 10 зр.

Книги, печать и нп. закуплено передъ тымъ за грошѣ зложенѣ основателями.

Предсѣдателемъ товариства выбрано о. Шанковского. А хотяй єму недогôдно доѣздити на засѣданя и має немало занятя въ москалѣвскôй „Правдѣ“, заложенôй на ладъ Закомарскои, то все таки пôднявъ ся вôнъ радо того труду, бо належить до тыхъ душпастирѣвъ, котрѣ трудять ся не лишь надъ релігій-

---

17)

Село Золоторобôвъ.

Хороша и правдива історія для школы и дому.

Зъ нѣмецкого, — Генриха Цшоккого.

(Дальше).

Ще того самого дня выславъ Володко донесенє до высшои власти и все выкрывъ. По цѣлôмъ селѣ пôшовъ великій страхъ и загальный переполохъ, бо нѣхто не сподѣвавъ ся, щобы давнѣ начальники могли допустити ся такои обманы. Було навѣть богато такихъ, що не хотѣли тому вѣрити та выговорювали на Володка и называли єго клеветникомъ и лихимъ чоловѣкомъ, що хоче надати собѣ великои поваги и невинныхъ людей пхає въ бѣду. Коршмарь Наливайко бѣгавъ по селу та збиравъ вôдъ своихъ приятелѣвъ всѣлякѣ свѣдоцтва, щобы забезпечити ся вôдъ найтяжшихъ закидôвъ. Але навѣть найлѣпшѣ єго приятелѣ лишь здвигали плечима и не хотѣли мѣшати ся до сеи справы. Тымчасомъ выслало правительство слѣдчу комісію скорше якъ вôнъ того сподѣвавъ ся и вышла на верхъ вся погань. Наливайка арештували та вôдвели до суду, щобы єго тамъ судити. Єго скинули зъ вôйта и засудили на вязницю, а маєтокъ продали та звернули богато зъ того, що вôнъ громадѣ спроневѣривъ. Такій бувъ конецъ гордого коршмаря зъ пôдъ „льва“, бо чуже добро не грѣє и вылазить бокомъ.

Володка именували першимъ начальникомъ громады и выбрали єму до помочи ще другого дорадника. О тôй страшнôй подѣи мавъ вôдтакъ панъ-отець Родевичь красну и поучаючу проповѣдь та казавъ: Коли родичѣ мають выроднѣ дѣти, то треба обвиняти не лишь дѣтей але й родичѣвъ за зле выхованє. А коли въ громадѣ чимъ разъ бôльше ганьбы, бѣдноты та порокôвъ, то видко, що старшина до нѣчого и що она всему лиху винновата. Але й Господь Богъ зсылає на кождого свôй страшный судъ.

23. Довги треба сплатити.

Володко мавъ теперь повно роботы. Нѣхто не знавъ, що вôнъ робить. То бѣгає по всѣхъ поляхъ, то цѣлыми днями волочить ся по лѣсѣ, то бѣжить знову до мѣста.

„Бѣдный ты Володку! — каже до него Гальшка, коли бувало вечеромъ выйде єму на зустрѣчь по за село та витає єго сердечно: „Чогожь ты такъ журишь ся та розщибаєшь собою? Наконецъ ще й не будешь мати подяки за твои труды та гризоту“.

Але Володко каже єй на то: „Невдячнôсть то грошѣ, котрѣ народъ найрадше платить. Але хто єсть начальникомъ громады, той мусить памятати на Бога и на свои обовязки. Видишь, серденько, Богъ нагородить наконецъ певно за все добре, такъ само, якъ карає за зле“.

Такъ говоривъ Володко и робивъ, що до него належало. Але стало ся такъ, що громада мала ще звышь шѣсть тысячѣвъ довгôвъ, по части ще зъ часôвъ вôйны та дорожнѣ, по части зъ лихои господарки давнои старшины. Отже Володко роздумувавъ надъ тымъ день и нôчь, якимъ бы то способомъ бѣдныхъ Золотонощцѣвъ увôльнити вôдъ сего довгу, або бодай єго зменшити. Коли вже єго плянъ бувъ готовый, предложивъ єго своимъ товаришамъ, раднымъ; тотѣ по довшôй нарадѣ удобрили єго и сказали: Давъ бы Богъ, щобы вже разъ всѣхъ довгôвъ позбути ся, тогды знавъ бы вже кождый знову, що має и мôгъ бы лекше вôдотхнути та не потребувавъ бы заєдно лишь довги платити.

Опôсля приказали оглянути та оцѣнити всѣ ґрунты господарскѣ, щобы кождый бôльше менше знавъ на скôлько вôнъ богатый або бѣдный; та щобы въ будучности можна на кождого по справедливости наложити податки. Кождый мусѣвъ подати старшинѣ громадскій и доказати, кôлько у него довгу на хатѣ и на ґрунтѣ а то все записувано точно до книги и пôсля того оцѣнювано кождого.

нымъ выхованємъ народу, але старають ся бути провôдниками въ єго економічнôмъ вôдродженю, памятаючи, що зъ упадкомъ матеріяльнымъ упадає и вѣра и моральнôсть. Коли прийшло до дальшого выбору, показало ся, що мѣжь вписаными до товариства Городянами єсть заледви одинъ письменный. Зъ того трудного положеня выратувавъ товариство п. Захарукъ, господарь зъ Москалѣвки, котрого выбрано на заступника и той, веденый чувствомъ патріотичнымъ, прирѣкъ доходити до Города и провадити книги касовй такъ довго доки прочй письменнй Городяне не приступлять до товариства и не навчать ся провадити книги. Симъ благороднымъ поступкомъ забезпечивъ п. Захарукъ истноване и розвôй товариства. Честь єму за те! Скарбниками стали Шведюкъ и Василь Лелетъ, а писаремъ Никола Бабюкъ, одинокій на-теперь письменный членъ товариства зъ Города.

Вôдъ позиченыхъ грошей рѣшено побирати 6 проц. зъ горы.

Предсѣдательство контрольнои комісіѣ принявъ на горячй просьбы селянъ п. Лушпиньскій и вôнъ, замыкаючи загальнй зборы, вôзвавъ членôвъ, щобы жили мовь одна родина пôдпираючи себе посполу въ кождôй справѣ, и сердечными словами побажавъ новому товариству якъ найкрасшого розцвѣту.

Переглядъ політичный.

Presse довѣдуєсь, що прелімінарь державный на 1894 р. выготовлено вже вповнѣ и буде предложеный Палатѣ послôвъ заразъ на першôмъ засѣданю, котре вôдбуде ся мабуть въ першихъ дняхъ жовтня.

Анкета промыслова переслухавши 365 знатокôвъ, закôнчила вчера свои засѣданя. Постôйна комісія промыслова згодила ся въ засадѣ на то, щобы оба референты не предкладали новои кодифікаторскои роботы лишь засады маючои перевести ся реформы. Репрезентантъ правительства заявивъ, що правительство застерѣгає собѣ рѣшенє, чи має выступити передъ комісію зъ якимись точными предложенями ажь по переведеню анкеты. Вôдроченє комісіѣ промысловои наступить мабуть завтра.

Въ Великôмъ Варадинѣ прийшло оногды до великои демонстраціѣ антирумуньскои противъ еп. Павла въ наслѣдокъ того, що появила ся якась брошура, въ котрôй обжаловує ся епіскопа о зраду и нельояльнй махінаціѣ. Въ середу вечеромъ зôбрало ся було передъ палатою епіскопа около два тысячѣ людей, котрй середъ оклику: „Прочь зъ нимъ!“ повыбивали всѣ вôкна въ палатѣ. Друга часть демонстрантôвъ зôбрала ся передъ домами, де мешкали Румуны, и тамъ также повыбивала вôкна. По 10 год. прибрала була демонстрація грôзнй розмѣры. Товпа, що зôбрала ся була передъ палатою епіскопа и семинаріею румуньскою почала знову кидати спорымъ камѣнємъ до середины домôвъ. На мѣсце демонстраціѣ явила ся поліція, але й єѣ обкидано камѣнємъ и ранено одного поліціяна такъ тяжко, що єго треба було вôдставити до шпиталю. Директора поліціѣ и одного комісаря зневажено. Коли опôсля явило ся вôйско, товпа лишь поволи почала уступати ся. Тогды кинувъ хтось два куснѣ штучныхъ огнѣвъ, вôдъ котрыхъ сполошили ся конѣ гузарскй и потратували кôлькоро людей. Покалѣчено также тяжко двоє дѣтей.

Аґентія Пôвнôчна доносить, що на Средземнôмъ мори утворено постôйну ескадру россійску; бôльшу часть суденъ становлять кораблѣ, що вернули зъ колюмбійского торжества въ Америцѣ.

Межи Россією а Туреччиною розпочали ся переговоры въ справѣ угоды торговельнои, але поступають лишь дуже поволи, позаякъ Туреччина узгляднюючи фактичный станъ рѣчей не хоче приняти нѣякихъ зобовязань що до Болгаріѣ, чого Россія якъ разъ домагає ся.

Новинки.

Львôвъ дня 11 серпня.

— Пôдмоги на будову школъ народныхъ. Фондъ школъ народныхъ, призбираный въ роцѣ 1872, котрого доходы призначенй на пôдмоги для громадъ на будову школъ народныхъ, принѣсъ въ сѣмъ роцѣ дохôдъ въ высотѣ 4.134 зр. 50 кр. На внесенє краєвои Рады школьнои признавъ Выдѣлъ краєвый пôдмоги зъ того фонда на будову школъ народныхъ слѣдуючимъ громадамъ у всхôднôй Галичинѣ: Руда въ повѣтѣ бобрецкôмъ, Пивьколивы въ повѣтѣ бучацкôмъ, Борова гора въ повѣтѣ чесанôвскôмъ, Юречкова въ повѣтѣ добромильскôмъ, Рудка въ повѣтѣ ярославскôмъ, Нагôрцѣ въ пов. каменецкôмъ, Хомчинъ въ пов. косôвскôмъ, Рôвна въ пов. лѣськôмъ, Голоско вел. въ нов. львôвскôмъ, Цуцилôвъ въ пов. надвôрняньскôмъ, Горожанка въ пов. пôдгаецкôмъ, Коштова въ пов. перемыскôмъ, Уѣздъ въ нов. рогатиньскôмъ, Пôдзвѣринець въ пов. рудецкôмъ, Торгановичѣ въ нов. самбôрскôмъ, Голучкôвъ въ пов. сянôцкôмъ, Пулавы въ пов. сянôцкôмъ, Недѣльна въ повѣтѣ старомѣскôмъ, Рожанка выжна въ пов. стрыйскôмъ, Цебрôвъ въ пов. тернопôльскôмъ, Довге въ пов. товмацкôмъ, Пôдгайчики въ пов. теребовельскôмъ, Блыщанка въ пов. залѣщицкôмъ, Лубянки нижнй въ пов. збаражскôмъ, Пôдлипє въ пов. золочѣвскôмъ и Которины въ пов. жидачѣвскôмъ. Кожда зъ тыхъ громадъ одержала по 100 зр., а громада Таврôвъ въ пов. бережаньскôмъ 134 зр. 50 кр.

— Баронъ Рудольфъ Меркль, дотеперѣшный першій секційный шефъ при міністерствѣ войны, именованый якъ звѣстно управителемъ міністерства войны ажь до дальшого рѣшеня. Бар. Меркль працювавъ ще за житя бар. Баvера, именно въ єго неприсутности, яко заступникъ міністра войны. Вôнъ родивъ ся 3 марта 1831 року у Вѣдни и розпочавъ службу въ арміи вôдъ простого жовнѣра. По укôнченю войсковои школы бравъ участь яко капітанъ въ борбѣ пôдъ Сольферіно; тутъ вызначивъ ся, а раненый дôставъ ся въ полонъ. Въ военнôмъ походѣ 1866 року бувъ уже майоромъ. За заслуги въ міністерствѣ войны нагороджено єго ордеромъ зелѣзнои короны въ р. 1874, а въ р. 1875 именовано єго полковникомъ. Слѣдуючого року придѣлено єго до ґенерального штабового корпусу, и вôнъ бравъ участь въ мобілізаційныхъ роботахъ 1878 року. Въ роцѣ 1879 именовано єго командантомъ пятои бриґады пѣхоты, а 1882 року покликано єго на секційного шефа до міністерства войны. На тôмъ становищи доступивъ скоро ранґи фельдмаршалъ-лейтнанта. Въ признаню заслугъ одержавъ Меркль въ роцѣ 1887 командорскій хрестъ ордеру Леопольда. Въ маю 1893 року именовано єго фельцайґмайстромъ, а теперь поручено єму керму міністерства войны.

— Авансы при австрійскихъ зелѣзницяхъ державныхъ. Липневый авансъ при австрійскихъ зелѣзницяхъ державныхъ бувъ першій, при котрôмъ зазначивъ ся бôльшій кругъ дѣланя Дирекцій руху. Особливо численнй були именованя въ низшихъ клясахъ урядникôвъ, пôдъурядникôвъ и службы. Взагалѣ авансувало 3.920 особъ, служачихъ при зелѣзницяхъ. Зъ того именувала ґенеральна Дирекція 371 урядникôвъ, 12 низшихъ урядникôвъ и двохъ зô службы; а Дирекціѣ руху 820 урядникôвъ, 573 низшихъ урядникôвъ, 1634 зô службы и 508 будникôвъ

— Станъ касы рускои бурсы въ Стрыю въ днемъ 31 грудня 1892 року бувъ такій: Зъ днемъ 1 сѣчня 1891 р. було готôвкою 198 зр. 80 кр., въ цѣн. паперахъ 758 зр. 94 кр. Въ 1892 р. прибуло готôвкою 1.648 зр. 38 кр., въ цѣнныхъ паперахъ 10.649 зр. 9 кр. и 819 зр. 5 кр. Въ 1892 р. выдано готôвкою 1.626 зр. 26 кр., въ цѣнныхъ паперахъ 904 зр. Станъ зъ днемъ 31 грудня 1892 р. готôвкою 220 зр. 92 кр., — въ цѣнныхъ паперахъ 11.323 зр. 7 кр.

— Зъ Маґерова пишуть намъ: Дня 28 липня с. р. бувъ въ Маґеровѣ ярмарокъ. На ярмарку були мѣжь иншими Левко Семулякъ и Луць Терехъ зъ села Кунина. По торзѣ они вертали разомъ до дому. Наразъ на дорозѣ межи т. зв. Передмѣстємъ а Куниномъ, напали ихъ чотири опришки, стали бити костурами та кричати: „Давай грошѣ, бо забю.“ Терехъ мавъ при собѣ 20 кр., то єму и не жаль було ихъ вôддати розбôйникамъ; але Семулякъ мавъ за пазухою 35 зр и тому старавъ ся утечи. Однакъ оденъ опришокъ дôгнавъ єго конемъ и звáливъ на землю. Другй прибѣгли, завязали Семуляковн голову плахтою, выдерли єму зъ за пазухи

Тогды выступивъ Володко зъ своими радными однои недѣлѣ по богослуженю передъ громаду и сказавъ: „Панове громадо! Наше село має шѣсть тысячѣвъ чотири ста золотыхъ довгу. За тй грошѣ мусимо платити проценты по части въ сусѣдныхъ мѣстахъ, по части виннй мы ихъ таки тутъ въ селѣ за сѣно, овесъ, пôдводы та военну дачку. О тôмъ, що маємо де инде платити, поговоримо иншимъ разомъ. Теперь залагодимось зъ тымъ, що винно ся таки самôй громадѣ“.

„Многимъ зъ насъ належить ся ще богато за солому и овесъ и другу доставу ще зъ часу послѣднои войны. Вôдъ того платять ся вправдѣ що року проценты, але на то треба за кождый разъ складати ся, щобы мати загальну суму всѣхъ процентôвъ. Отже по правдѣ сказати платять многй проценты лишь за свои власнй грошѣ. То й нерозумно и богато заходу. Теперь же розложили мы той довгъ на всѣхъ господарѣвъ въ мѣру ихъ маєтку. Тымъ способомъ зробить ся зъ громадского довгу довгъ частинный. На кого тымъ способомъ припаде тôлько довгу платити, кôлько єму належить ся, той вычеркне и свôй довгъ и своє жадане та буде вôльный, не буде платити процентôвъ. Кому буде бôльше належати ся, якъ вôнъ черезъ роздѣлъ буде виненъ, той вычеркне насамперед за свôй довгъ, а вôдтакъ спытає: А хто заплатить менѣ то, що ще теперь менѣ належить ся? — Вôдповѣдь: „Тй заплатять, що нѣчого не доставляли громадѣ пôдчасъ войны. Тй будуть довжниками и будуть платити тымъ, котрымъ ще щось буде належати ся и сплатять той довгъ або маленькою сумою, яка на нихъ припаде, або будуть платити вôдъ неи проценты по чотири вôдъ ста.

Такъ говоривъ Володко. Многй зъ разу не могли того зрозумѣти. Але коли вôдтакъ побачили, що нѣкому не буде кривды, пристали на то дуже радо, бо богачѣ, котрымъ найбôльше належало ся, тй мусѣли въ мѣру ихъ маєтку и найбôльше платити на довгъ громадскій. Такъ остало ся бѣднымъ менше до заплаты и кождый видѣвъ, що то було справедливо позаякъ оцѣнка маєтку и грунту вôдбула ся дуже безсторонно.

На другу недѣлю зôйшла ся була знову громада а Володко такъ до неи промовивъ: Панове громадо! Намъ удало ся выробити меншій процентъ за тй грошѣ, що громада винна въ сусѣдныхъ мѣстахъ, такъ, що Золотоноша буде теперь платити лишь двѣста и двацять золотыхъ рôчного проценту. Але не одному господареви прийде ся тяжко платити додатокъ на тй проценты изъ свого господарства. Длятого найлѣпше нехай нѣхто не платить изъ свого господарства.

Золотоношцѣ почали смѣяти ся та кажуть: „То добре знати, то намъ дуже сподобалось“. А Володко имъ на то: „Панове громадо! Мы маємо ще спорый кусень громадскои толоки. То лиха земля и худоба єѣ затовкла, тамъ росте лишь кôлька старыхъ дубôвъ. Кождый зъ васъ, колибъ мавъ ту землю, мôгъ бы єѣ лѣпше ужити. А хтожь єѣ теперь уживає? — Нѣхто; бо богачѣ, що мають богато худобы и тамъ єѣ лѣтомъ пасуть, не мають богато хôсна. Ихъ коровы вертають вечеромъ не лишь порожнѣйшй и голоднѣйшй домôвъ, якъ були рано вышли, але при тôмъ пропадає имъ ще й весь гнôй, потрѣбный пôдъ ролю, а бѣднй, що не мають анѣ однои коровы, не мають вже таки зовсѣмъ нѣякого хôсна, бо вôдступають толоку богачамъ. Чи то справедливо? Длячого богатй господарѣ мають мати бôльше хôсна зъ громадского майна, якъ бѣднй? Хибажь мы не всѣ Золотоношцѣ? Хибажь оденъ не має такого самого права, якъ другій? А хтожь надавъ право лишь богачамъ користати зъ громадскои землѣ? Колибъ бѣднй зробили зъ того кусень поля, та могли сѣяти тамъ конюшину и другу пашню, то мали бы для своихъ овець та кôзъ два разы тôлько и здоровѣйшои пашѣ якъ теперь. Отже наша рада така, щобы мы громадску землю подѣлили на рôвнй части помежи господарѣвъ та щобы кождый зъ своєѣ части користавъ якъ хоче. Але ґрунтъ позôстане вѣчно майномъ громадскимъ; кождый дôстане свою часть лишь въ посесію и не може єѣ анѣ продати анѣ вôднаймити, анѣ въ спадщинѣ лишати, анѣ нѣякъ

35 зр. и ледви живого пустили. Семулякъ давъ о тôмъ заразъ знати жандармеріи въ Маґеровѣ. Та выслала жандарма п. Гаврилюка и той вынайшовъ опришкôвъ. Суть то Иванъ Семочко, Федько Лоза, Дмитро Пехникъ и Кароль Матерна, всѣ зъ Передмѣстя Маґерôвского. Опришкôвъ вôддано судови.

— **Въ коршмѣ** въ Хойнику зôйшли ся три чеснѣ селяне Петро Бурнатъ, Иванъ Стирковичъ и Михайло Ковлозскій, всѣ три господарѣ. Прийшли они, розумѣє ся, не дармо сидѣти въ коршмѣ, а выпити дещо, бо чеснымъ господарямъ выпадає дбати о то, щобы шинкареви горѣвка не скисла. Отже выпили одну-другу чарку тай балакають. Розмова ихъ ставала щоразъ голоснѣйша. Именно Петро Бурнатъ по якôмсь часѣ почавъ розповѣдати таке, що Стирковичеви и Матернѣ зовсѣмъ не подобало ся. На доказъ того, що имъ мова Бурната не до вподобы, оба почастували єго кôлька разôвъ кулакомъ. Бурнатъ почавъ боронити ся и настала бійка. Де двохъ на одного йде, тамъ той одинъ не дасть собѣ рады и мусить пôддати ся. И справдѣ Бурнатъ небавомъ переставъ боронити ся, бо єго такъ страшно побили та покалѣчили, що вôнъ зôмлѣвъ а на другій день Богу душу вôддавъ. А чеснѣ господарѣ Стирковичъ и Матерна пôшли до арешту.

— **Пригоды.** Въ Устю въ жидачѣвскôмъ повѣтѣ въ потоцѣ Широкъ утопивъ ся Дмитро Когутъ, сынъ Илька Когута. зъ власнои неосторожности. — Селяне Осипъ Бучковскій и Яць Зубъ зъ Корчѣвки въ того самого повѣта переѣзджали дня 20 м. м. въ ночи возомъ черезъ рѣку Свѣчу пôдъ Ляховичами подорожными; вода пôрвала ихъ и они втопили ся. Кôлька днѣвъ не могли вôднайти ихъ тѣла. На противнôй сторонѣ рѣки найдено коня зъ останкомъ воза. Ажь дня 26 м. м. найдено тѣло Яця Зуба въ громадѣ Володимирець. Бучковского не найдено. — Селянинъ Осипъ Курдисъ переправлявъ ся возомъ черезъ Днѣстеръ пôдъ Журавномъ. Коли въѣзджавъ на поромъ, затявъ конѣ, а тѣ скочили въ рѣку. Въ воду впала такожь жѣнка Курдиса и сынъ. Люде зъ порома выратували ихъ, але конѣ втопили ся. — Въ Снятинѣ пôдчасъ купелѣ втопили ся два молодѣ жиды Ранхверґеръ и Кропахъ. — Такою самою смертію померъ и 14-лѣтный Михайло Багнюкъ, сынъ селянина въ Турю въ брôдскôмъ повѣтѣ. — Дня 3 серпня с. р. пôйшовъ купати ся учитель Иосифъ Роєцкій въ Ниницяхъ пôдъ Топоровомъ около 8 години вечеромъ до рѣки и утонивъ ся. Имовѣрно вхопили єго корчѣ бо терпѣвъ довшій часъ на гостецъ въ ногахъ и на жолудокъ. Иншои причины не могло бути, бо небôщикъ плававъ дуже добре. Тѣло добуто ажь другого дня, вечеромъ було вже темно и вода була велика. Покôйного похоронено дня 6 серпня тымчасомъ, бо має приѣхати комісія судова на слѣдство.

— **На будову руского народного театру** прислали: О. Тома Дуткевичъ зъ Цѣшокъ коло Олеська 17 зр. 50 кр., зôбраныхъ тамже на празнику; и нѣ Марія Онишкевичева зô Зборова 2 зр. и п. Ярема, нотарь въ Улянова 2 зр.

— **Отворенє коринтійского каналу** вôдбуло ся при невзычайнôмъ торжествѣ. По богослуженю, котре вôдправивъ митрополитъ, промовивъ грецкій король Юрій до зôбраныхъ. Вôнъ высказавъ зъ першу свою радôсть, що свѣтъ дождавъ ся новои морскои дороги. Опôсля пôднѣсъ, що довершенє дѣла треба завдячити выключно французскимъ капіталістамъ и похваливъ заходы ґенерала Тіра и президента товариства каналу. По бесѣдѣ короля и по вôдповѣди президента товариства, королева перерѣзала стяжку, що була натягнена поперекъ каналу, на знакъ отвореня. Першій корабель королѣвскій „Сфактерія" переѣхавъ каналъ. На покладѣ находила ся королѣвска пара, численна родина и гостѣ. Потôмъ плыли кораблѣ военнѣ Россіѣ и Анґліѣ и особовѣ грецкѣ. Австрійскій Лльойдъ выславъ свого вôдпоручника. Въ часѣ плавбы вôдбувъ ся на корабли „Сфактерія" королѣвскій приємъ.

† Посмертнѣ вѣсти.

Евгеній Галанъ, сынъ народного учителя въ Бôбрки, ученикъ VI. ґімназіяльнои клясы, померъ у Спасѣ въ 16 роцѣ житя. — Теофіля Прокоповичева, вдова по рускôмъ священику и декавѣ сокальскôмъ, упокоила ся дня 29 серпня въ Сокали въ 98-ôмъ роцѣ житя. Въ послѣдныхъ лѣтахъ удержувала ся покôйна лише зъ милостинѣ и жила въ крайнôй нуждѣ. — Иванна Давидовичева, жена греко-кат. священика въ Заболотцяхъ коло Бродôвъ упокоила ся дня 29 липня въ 60 ôмъ роцѣ житя.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 10 серпня до 12 год. въ полудне дня 11 серпня: Середна теплота була + 14·0° Ц., найвысша + 23·0° Ц вчера по полудни), найнизша + 15·4° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (758). Вѣтеръ буде пôвнôчно-захôдный, змѣнный, середна теплота пôднесе ся до + 18·0° Ц., небо буде захмарене, малый допць.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 10 серпня: пшениця 7·75 до 8·—; жито 6·25 до 6·75; ячмѣнь 5·25 до 6·—; овесъ 5·75 до 7·—; рѣпакъ 13·50 до 13·75; горохъ 6·75 до 10·—; вика 5·50 до 6·—; насѣнє льняне 11·50 до 11·75; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5.50 до 6·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 70·—; бѣла 65·— до 80·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 24·— до 26·—; анижъ 34·— до 35·— кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 140·— до 150·—; спірітусъ готовый 15·— до 15·75.

ѥѣ збувати; по єго смерти та часть припадає зновъ громадѣ. Она вôдпускає ту часть молодому господареви, що завѣвъ власне господарство а не має громадскои землѣ. Кождый буде платити рôчно малый чиншь вôдъ свого кусня, а тымъ буде ся сплачувати проценты вôдъ громадского довгу. Такъ не буде нѣхто платити процентôвъ зъ власного ґаздôвства, лишь зъ того, що дôставъ вôдъ своєѣ громады въ аренду".

Коли Володко скôнчивъ говорити, призадумала ся вся громада, зробивъ ся шепôтъ, настала суперечка, ба, далѣ такій крикъ, якъ колибъ кого убили. Богатшѣ селяне, бачите, що выключно уживали доси пасовиска для своєѣ худобы, кричали, що то несправедливôсть, грозили, що зроблять доносъ до правительства. Другѣ казали: „Мы вже видимо, до чого то иде: хотять зъ голодранцѣвъ поробити богачѣвъ, а зъ честныхъ людей въ селѣ хотять поробити дѣдоводôвъ. Хто має худобу, той може гонити єѣ на пасовиско, то прецѣ старе якъ свѣтъ право; такъ робили нашѣ дѣды и прадѣды и мы не дамо собѣ того права вôдобрати.

Але бôльшôсть селянъ, що не були богатѣ або котрѣ держали свою худобу въ стайни, щобы мати бôльше гною, переголосували и знесли толоку. Спроваджено заразъ землемѣра и той роздѣливъ толову на тôлько частей кôлько було господарѣвъ, а тогды куснѣ тѣ розльосовано. Богатѣ селяне стали тогды нарѣкати и внесли жалобу до правительства, що ихъ гноблять. Але правительство на то такъ вôдповѣло: „До громадскои землѣ мають право громадяне, а не коровы въ Золотоноши. Отже кождый громадянинъ може громадску землю або свою пайку уживати, якъ хоче. А вы панове не бороните свого вôдвѣчного права лишь своєѣ зъ давенъ давна вонючои користелюбности, а до того ще й нерозумѣєте своєѣ власнои користи. Задля того зносить ся вôдъ теперь громадске пасовиско. На тôмъ конецъ; забирайтесь ослы й идѣть зъ миромъ домôвъ!"

Богатѣ селяне подякувавши за таке ласкаве рѣшенє, забрали ся домôвъ. Ажь теперь стало имъ жаль коршмаря зъ пôдъ „льва", Наливайка, що сидѣвъ въ арештѣ и казали: „Хочь вôнъ мавъ свои хибы, але все таки бувъ лепскій чоловѣчокъ; вôнъ державъ ся старого права и старыхъ звычаѣвъ; колибъ такъ вôнъ бувъ начальникомъ, то не було бы таке наробило ся. Той Володко то якійсь Французъ, чи що, вôнъ чи не зъ тыхъ молодыхъ, що то хотѣли бы заводити якісь новѣ порядки".

(Дальше буде).

Телеграмы.

Вѣдень 11 серпня. Розпорядженє міністра справъ внутрѣшнихъ зъ дня 6 с. м. до всѣхъ краєвыхъ властей политичныхъ пригадує выданѣ минувшого року инструкціѣ въ справѣ холеры и наказує строго дбати о то, щобы о всѣхъ выпадкахъ пôдозрѣного занедужаня доношено властямъ, щобы постарати ся о все що потреба для уладженя шпиталѣвъ холеричныхъ, та щобы всѣ заведеня комунікаційнѣ и промысловѣ пôддати пôдъ доглядъ лѣкарскій при участи бактеріольогôвъ, установленыхъ при кождôй краєвôй власти.

Черновцѣ 11 серпня. Правительство краєве наказало зъ причины холеры въ Румунiи замкнути всѣ входовѣ стації на границѣ зъ выимкою Ицканъ, де подорожнѣ будуть пôддавати ся пôдъ якъ найострѣйшій доглядъ.

Букарештъ 11 серпня. Урядово сконстатовано, що въ Браилѣ було вчера 36 занедужань на холеру а 4 выпадки смерти; въ Сулинѣ занедужало 61 а померло 10; въ Чернаводѣ занедужало 7 а померло 2 людей.

Гельзінґфорсъ 11 серпня. Царскимъ указомъ пôдвысшено вôдъ 11 с. м. о 50 процентъ мито привозове до Фінляндіѣ на всѣ товары походячѣ зъ Нѣмеччины не выключаючи и тютюну.

Франкфуртъ 11 серпня. Вчера закôнчила ся конференція міністрôвъ фінансôвъ. Згоджено ся въ повнѣ що до основъ проєкту покрытя выдаткôвъ державныхъ а также и въ справѣ евентуального оподаткованя вина та въ справѣ переведеня реформъ. Подрôбнѣ пляны выготовить комісія маюча зôбрати ся въ Берлинѣ, котра має складати ся зъ репрезентантôвъ интересованыхъ державъ. Обовязуючихъ постановъ не ухвалено, позаякъ нарады мали лишь характеръ вымѣны гадокъ.

Рухъ поѣздôвъ желѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5·26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновець	**10·10**	—	**7·11**	7·59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Вôдъ дня 20 мая курсують що день ажь до вôдкликаня, поѣзды прогульковѣ до Брюховичь и Зимнои Воды. Вôдъѣздъ до Брюховичь о год. 3 мін. 50 пополудни; поворотъ о год. 8 мін. 57 вечеромъ. — Вôдъѣздъ до Зимнои Воды о год. 4 мін. 12 по полудни; поворотъ о год. 6 мін. 35 и о год. 9 мін. 40.

Числа товстѣ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

ГАЛИЦКІЙ 11

БАНКЪ КРЕДИТОВЫИ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 30 дневымъ выповѣдженємъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 8 дневымъ выповѣдженємъ, всѣже знаходячи ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 90 дневымъ выповѣдженємъ, будуть опроцентованй почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. Дирекція.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ ориґінальныхъ.

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручає

Товары камѣнні и шамотові.

Плыты бѣлї и кольорові. — Насады комінкові. Комплетні уряджения для стаєнъ и оборъ.

На жаданє высылаємо катальоґи

заступники для **Галичины и Буковины**

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЁ

поручає

найновѣйше патентоване начиниє кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емаліею.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ бôльшихъ торговляхъ зелѣза.

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручає

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетові. — Каналові насады зъ патентовымъ замкненємъ.—Збôрники на воду.— Комплєтні уряджения купелеві. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ такожь руры ляні и кованї. — Помпы, фонтаны и и всякі арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє высылає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю винъ **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.